

*Mielelön tää mieron tahti
mitä työnorjat tanssii.
Kehdostansa hautaan asti
päivät päättyy valituksiin.
Huolet huoltaa tulevasta,
varmuutta ei elämästä,
vaik' olis kuomen viimeinen
sill' taistelu on leivästä.*

*Mekö nuoret, naiset, miehet,
kun kunto käy eestä täyden,
lihan, veren hikihelmiin
uhraisimme toisten tähden?
Mekö kesken ikää iäksi
raukan lailla lannistumme
vaikka vielä suonissamme
virtaa verta voimastamme?*

*Yksilönä yöhön yövyt,
nünkuin naakka, typerryt.
Joukkokunto järjestynyt,
siinä ase terästynyt.
Siks' työnorjat tuotannossa,
yhteen suureen unioon.
On siellä siteet riistossa
yhteist' yhtyä taistohon.*

*Järjestykää palkkaorjat
iskeen iskut riiston rintaan;
Järjestykää työläismassat
lyömään syihin sekä pintaan.
Joukkovoimin tuotannossa,
siinä voiton varma taika,
voiman kautta, — se vain autaa,
sen käyttöön kutsuu jo aika.*

LUOKKAHENKI JA JÄRJESTYMINEN

AMÄN maan kapitalistiluokan jäsenet — työnantajat — samoin ehkä kaikkien muiden teollisuusmaiden, ovat järjestyneet tiiviisti yhteen suureen luokkainioon. Tämänhän tietävät ja myös myöntävät kaikki vähänkin omin-takeisesti ajattelevat työläiset. Se on todellinen luokkajärjestö, tuon sanan täydellisessä merkityksessä. Siihen eivät kuulu, eivätkä pääse jäseniksi, muut kuin työnantajat, suurten yhteiskunnallisten tuotanto- ja jakolaitosten omistajat ja rahakapitalistit. Verrannollisesti puhuen tätä järjestöä voitaisiin sanoa suureksi jättiläispuuksi. Sen runko sijaitsee Wall kadulla, kuuluen siihen joukko suuria pääomia omistavia rahayhtymiä ja kapitalisteja. Tästä rungosta erkaantuvat lukuisat ja suuret haarat — tämän maan eri teollisuudet. Pienempiä haaroja, oksia ja lehtisiä ovat yksilölliset teollisuus- ja kauppayhtymät sekä laitokset. Todellisina ja elonvoiman antavina juurina tälle jättiläispuulle ovat: kapitalistinen omistusoikeus yhteiskunnalliselle tuotannolle ja -jaolle välttämättömiin välineisiin, niiden kontrolli ja kaikkein voimakkein elonjuuri — palkkatyö.

Työnantajain yhden suuren union keskusorganina toimii Yhdysvaltain kauppakamari, jota johtaa ja diktateeraa Wall kadun suurkapitalistit. Jos ken haluaa tietää, kuka on tämän maan todellinen hallitsija ja missä tämän todellisen hallituksen pääpaikka sijaitsee, niin siihen saa empimättä vastauksen: todellinen hallitsija on työnanta-

jain yksi suuri unio, suurkapitalismin huippu, ja todellisen hallituksen pääpaikka sijaitsee Wall kadulla, eikä suinkaan Washingtonissa, kuten ehkä jotkut uskovat ja yrittävät toisillekin uskottaa. Tämän tosiseikan myöntävät liberaalisemmat kapitalistien politikoitsijatkin aina silloin, kun ovat vaalisarjojaan pitämässä, äänestäjiä kaalamassa. Kapitalistien yhden suuren union johtokunnan jäsenet ovat niitä, jotka kokouksissaan keskustelevat ja päättävät koko kansaa ja sen kohtaloa koskevista asioista. Kansa tosin lähettää edustajiansa Washingtoniin, siellä olevaan hallitukseen. Mutta siellä oleva hallitus ei ole todellinen, vaan valheellinen fraasi, jolla peitetään kansan silmät. Aina tulee muistaa, että siellä, missä hallitaan aineellisen elämän välttämättömät välineet, siellä hallitaan kansan kohtalo, kapitalistisessa yhteiskunnassa yhtä hyvin, kuin kaikissa muissakin yhteiskunnissa. Tätä tosiseikkaa ei voida kumota, muuksi muuttaa, runoilijainkaan kielillä. Siksi luokan, olkoon kysymyksessä työväenluokka tai kapitalistiluokka, joka mieli päästä hallitsijaksi ja sinä säilyä, täytyy saada kontrollinsa alle kansan jokapäiväiselle elämälle välttämättömät ehdot ja kyetä pitämään ne kontrollinsa alla.

Järjestyminen tarkoittaa voimaa. Sen tietävät kapitalistit. Vallan hyvin. Paljon paremmin kuin työläiset, kummistakin kun puhutaan luokkina, eli enemmistönä. Työläisetkin sen tietävät osalta, mutta perin pienilukuiset joukot. Järjestyminen vaikuttaa

hyödyllisesti monella eri tavalla. Se hävittää keskinäisen kilvoittelun, alistaa joukkotahdon alaiseksi kaikkien yksilötahdon. Näin tehden se tiivistää joukot, lisää voimaa, jota voidaan käyttää kaikkien yhteistä ja ulkopuolista vihollista vastaan hyökätessä. Joku aika sitten, ehkä noin parikymmentä vuotta taaksepäin, tämän maan kapitalistit olivat vielä järjestymättömiä suurin piirtein. Tällöin vallitsi aikakaus, jota voitaisiin sanoa yksilökapitalismin aikakaudeksi. Tällä tarkoitamme aikakautta, jolloin yksilölliset kapitalistit harjoittivat teollisuutta ja liikettä, kukin omiin voimiinsa ja omaan kykyynsä luottaen. Kapitalistit, joko yksilöinä tai pieninä ryhminä, tällöin kilvoittelivat keskenään. Tämä piti rintaman hajanaisena ja heikkona. Työläisillä, kapitalistien yhteisillä "vihollisilla", oli pieninä ryhminäkin mahdollisuus voittaa taisteluissa, hyökätessään yksilöllisiä ja heikkoja vihollisiaan vastaan. Kapitalistisia yksilöitä ja ryhmiä kaatui, sortui yksi toisensa jälkeen, syynä ollen joko keskinäinen kilvoittelu tai sitten työläisten taholta toimeenpantu hyökkäys.

Mutta vihdoin kapitalistit oivalsivat, että keskinäistä taisteluaan jos yhä edelleenkin jatkavat, niin he kaikki sortuvat. He sanoivat toisilleen: järjestykäämme, se tarkoittaa voimaa, hävittää keskinäisen kilvoittelun ja lisää voimaamme hyökätessämme yhteistä vihollistamme vastaan. He alkoivat järjestymään — trustitutumaan. Järjestäminen on sitten edistynyt hyvin, tapahtunut nopeasti ja onnistunut mainiosti. Tämän tosiasian vakuudeksi me näemme seikkoja, silminnähtäviä ilmiöitä, aina ja kaikkialla ympärillämme. Kapitalismi ei enään ole yksilökapitalismia toimintansa puolesta. Se on muuttunut kollektiiviseksi kapitalismiksi. Sen omistajat toimivat järjestyneesti, koko luokkana. Heidän keskuudessaan vallitsee täydellinen yhteisymmärrys — luokkahenki. Tämä luokkahenki, joka järjestyneissä joukoissa muuttuu järjestöhengeksi, johtuu kaikkien yksilöiden taloudellisten etujen yhtäläisyydestä. Jos joukot, järjestön jäsenet, ovat taloudellisen asemansa puolesta erilaisessa asemassa olevia, eri luokkiin kuuluvia, niin ei voi syntyä yhtenäistä ja pysyvää järjestöhenkeä sellaisen joukon järjestössä. Kapitalistit tietävät sen ja siksi emme näekään, että heidän järjestöissään, joissa käsitellään ja ratkaistaan taloudellisia kysymyksiä, olisi vieraita, toisiin luokkiin kuuluvia aineksia. Kaikki kuuluvat samaan luokkaan. Toiset voivat olla vähän rikkaampia kuin toiset, mutta kaikki ovat riistäjiä, kiskureita yhdessä tai toisessa muodossa ja siksi kai-

kille on tärkeää riiston säilyttäminen.

Mitkään määritelmät ja säännöt eivät voi sitoa yhteen sellaisia joukkoja, jotka ovat etujensa puolesta keskinäisesti vastakkaisia. Taloudellisen etunsa puolesta samalaisessa asemassa olevat joukot usein toimivat yhtenäisesti, vaikka ne eivät ole järjestyneitäkään. Tämän seikan valaisemiseksi voisimme esittää monia asioita, vaan tällä kertaa tyydymme mainitsemaan ainoastaan sen, että usein kokonaan järjestymättömät työläiset, sen tai tämän aiheen kiihoittamat joukot, lakkoutuvat ja käyvät taistelunsa sekä huolehtivat sitä koskevat asiat säännöllisesti, aivan kuin ne olisivat järjestyneitä joukkoja. Näitä tällaisia joukkoja ei pidä koossa mitkään säännöt ja määräykset, vaan puhtaasti niiden etujen yhtäläisyys, yhteishenki, jota me tavallisesti nimitämme luokkahengeksi. Luokkahenki siis on ikäänkuin sielu, joka vain antaa ruumiille elämän ja toimintakyvyn.

Kapitalistiluokan jäsenet ovat järjestyneet luokkana, luokkansa yhteen suureen unioniin. Heitä vastaan jos me työläiset ajomme koskaan voittoisasti taistella, niin meidän myös täytyy järjestyä luokkana, luokkamme omaan järjestöön. Tällaista järjestämistyötä tekee I. W. W. Se selittää eli edustaa käsitystä ja omaksuu sen, että työväenjärjestön eheyden ensimmäisenä ehtona on se, että se muodostuu aineista, joiden taloudellinen asema on suunnilleen samanlainen, joiden keskuudessa vallitsee yhteishenki. Nämä tällaiset joukot kun järjestyvät, yhtyvät yhteen oikealla tavalla, niin siitä muodostuu kykenevä ja kestävä kokonaisuus. Pannekoekin sanontatapaa käyttäen: "Proletaarinen järjestö tekee ennen hajalisen, voimattoman joukon yhtenäiseksi, tietoisella tahdolla ja itsenäisellä voimalla varustetuksi olennoksi. Se on sellaisen kansan alkuna, joka hoitaa itse asiansa, ohjaa oman kohtalonsa ja sen jälkeen vasta heittää vieraan pakkovallan hartioiltaan. Siitä kehittyy ainoa, joka voi kukistaa riistännän luokkavallan; proletaarisen järjestön kasvaminen merkitsee jo periaatteessa kaikkien luokkaherruuden toimintojen sivuuntöytämistä; se on oma luoma järjestys, jonka täytyy jäyhävässä taistelussa työntää tieltään ja voittaa hallitsevan vähemmistön häiritsevät julmuudet ja mielivaltaiset sortoyritykset. Proletaarisessa järjestäytymisessä kasvaa uusi ihmiskunta, joka ensi kerran maailman historiassa alkaa esiintyä eheänä yhtenäisyytenä; tuotanto kehittyy yhtenäiseksi maailmantaloudeksi ja ihmisiin kasvaa samalla tietoisuus yhteenuuvaluaisuudesta ja vankasta solidaarisuudesta, veljeydestä, jotka sitovat sen yhteen

yhtenäisen tahdon hallitsemaksi elimistöksi.”

Taloudellisten etujensa puolesta erilaiset joukot voivat joskus, sen tai tämän tapahtuman aiheuttamana, tilapäisesti ajatella joistain asioista samalla tavalla — massoina. Mutta ei koskaan pysyväisesti. Ennen tai myöhemmin joukkojen erilaiset edut, siinä tai tässä kysymyksessä kiinni oltaessa, hyökkäävät vastakkain, alkavat hankaamaan ja niin on eheys mennyt rikki, rintama rakoilee, kuten sanotaan. Tällaisista sekavista aineista kokoontuneita eli koottuja joukkoja kun kohtaa koettelemuksen hetket, vainot niitä vastaan hyökkäävät, niin ne hajoavat. Mutta samanlaisten etujen perusteella järjestyneet joukot uskaltavat, kestävät ja pitävät tiukasti kiinni järjestöstään. ”Heitä ei mikään tappio”, kuten eräs tunnettu teoretikko lausui, ”tuskinta pahin terrorismikaan saa luopumaan järjestöstään. He eivät pidä järjestöä pelkkänä seurana hyödyllisiä tarkoituksia varten, ei, he tuntevat, että siinä on heidän ainoa voimansa, heidän ainoa turvansa, että he järjestöttä ovat voimattomat ja turvattomat ja itsesäilyttämiskaavan koko voimalla määrää tämä tietoisuus kaikki heidän toimensa.”

I. W. W. on saanut historiansa aikana kokea kaikenlaisia hyökkäyksiä. Sen jäseniä on pieksetty, karkoitettu, tervattu ja höyhennetty, tuomittu vankiloihin ja murhattu. Mutta kaiken tämän he ovat kestäneet. Järjestö ei ole kuollut, vaan toimii yhä edelleenkin ja on tällä kertaa voimakkaampi kuin koskaan ennen historiansa aikana.

Kaiken tämän se on voinut kestää vain siksi, että sen jäsenten keskuudessa vallitsee voimakas järjestöhenki eli luokkahenki. Sen jäsenistö muodostuu aineista — palkkatyöläisistä — joiden taloudelliset edut ovat samanlaiset. Vain esimerkiksi sopinee kysyä, kuinka kävi tämän maan kommunistipuolueelle? Heti ensimmäisen myrskyn kohdatessa se pirstoutui, ”sivistyi” siinä määrin, että kapitalistiluokka näki sen tulleen vaarattomaksi. Suurimpana, ehkä ainoana, syynä ei voinut olla mikään muu kuin se, että sen jäsenistö muodostui aineista, joiden taloudelliset edut eivät olleet yhtäläiset, joiden kesken ei vallinnut luokkahenki. Sen jäsenten käsitykset, tarkoitukset ja päämäärä eivät pyrkineet ja tähänneet samaan.

Muistakaa, kapitalistiluokan jäsenet — työnantajat — ovat järjestyneet taloudellisten etujensa perusteella yhteen suureen uinoon — luokkajärjestöön ja siksi heillä on tällä kertaa hävittävästä näytävä voima. Mutta niin suuri kuin lieneekin heidän voimansa, kuitenkin, jokatapauksessa, se on pieni, mitätöin työväenluokan voiman rinnalla, kunhan tämän jäsenet järjestyvät ja oppivat käyttämään luokkavoimaansa. Järjestykäämme ja tehkäämme järjestämistyötä, jotta pian koittaisi se aika, jolloin saisimme kapitalistiluokan jäsenten yhdelle suurelle uniolle näyttää, kellä on suurin voima ja kenelle kuuluvat yhteiskunnalliset rikkauudet — niiden luojilleko, joita ovat työläiset, vaiko niiden kähveltäjille — riistäjille — joita ovat kapitalistit.

TEHTAAN TYTTÖ

Kirj. Yrjö M — la.

*Tehtaan tyttö hento, sorja,
jättikoneen kalvas orja,
valjuposki, tumma tukka,
kauhunluolan kaunis kukka
raataa päivät tappavissa
grottemyllyn uumenissa.*

*Valjennut on poskein puna,
sumennut on silmään palo,
kylmennyt on povi jalo
häältä, joka äsken vasta
lapsuudesta armahasta
luopui ja sen riemut heitti
kauniin muiston poveen peitti.*

*Tehtaan tyttö, kalvas orja,
herkkä sielu, ruumis sorja
useasti vaipuu noihin
lapsuus-ajan muisteluihin;
eksyy aatos kultamaille
rauhaisille, onnekkaille...
— Unelmoiden elää hetken
unhottaen kurjuusretken —*